

РЕШЕНИЕ

№ 51

гр. Варна, 07.01.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ВАРНА, 14 СЪСТАВ, в публично заседание на седми декември през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: Даниела Павлова

при участието на секретаря Кичка М. Иванова
като разглежда докладваното от Даниела Павлова Гражданско дело №
20213110106090 по описа за 2021 година

Производството е образувано по искова молба на **Й. Н. Й., ЕГН ******* от град Варна е предявил срещу ответника ГД „Пожарна безопасност и защита на населението“ при МВР - гр. София при условията на обективно кумулативно съединяване искове с правно основание чл. 178, ал. 1, т. 3 вр. чл. 187, ал. 5, т. 2 ЗМВР с искане да бъде осъден ответникът да заплати на ищеца, сумата **1712.00 лева** за дължимо възнаграждение за извънреден труд в размер на 211.35 часа за периода от 01.01.2018 г. до 10.7.2020 г., получен в резултат на преобразуване на нощен труд с коефициент 1.143 ведно със законната лихва от подаване на молбата до окончателеното изплащане на сумата и сумата в размер на **330.22 лева**, представляваща обезщетение за забава върху главницата за периода 01.04.2018 г. - 26.07.2021 г., след допуснатото изменение на иск по чл.214 ГПК.

Твърдения в молбата от които ищецът черпи права:

През периода от 01.01.2018 г. до 10.07.2020 г. ищецът Й.Й. е полагал труд като мл. инспектор в Районна служба Пожарна безопасност и защита на населението - Варна, която е на структурно подчинение към Главна дирекция ПБЗН към МВР, с основно трудово месечно възнаграждение, в размер на 1126 /хиляда сто двадесет и шест / лева. Съгласно Закона за Министерството на вътрешните работи /ЗМВР/ ищецът е със статут на държавен служител. В чл. 176 от ЗМВР е предвидено че брутното месечно възнаграждение на държавните служители на МВР се състои от основно месечно възнаграждение и допълнителни възнаграждения.

Нормалната продължителност на работното време е регламентирана в чл. 187 от ЗМВР, като съгласно ал.1 от същия член тя е с продължителност 8ч. дневно и 40ч. седмично при 5-дневна работна седмица.

Съгласно чл.187 ал.3 от ЗМВР работното време на държавните служители се

изчислява в работни дни - подневно, а за работещите на 8,12, или 24- часови смени - сумирано на тримесечен период, като съгласно ал.5 т.2 работата извън работното време се компенсира с възнаграждение за извънреден труд за отработени до 70 часа на отчетен период.

В разпоредбата на чл.178 ал.1 т.3 към основното месечно възнаграждение на държавните служители се изплащат допълнителни възнаграждения за извънреден труд.

Горепосоченото кореспондира и на Закон за държавния служител. Съгласно чл. 67 ал. 1 от същия брутната заплата се състои от основната заплата и допълнителни възнаграждения.

В чл.67 ал.7 т.2 ЗДСЛ е посочено че допълнителни възнаграждения са допълнителни възнаграждения за извънреден труд.

В Наредба № 8121з-407 от 11.08.2014г./отм./ изрично е предвидено, че при сумирано отчитане на отработеното време общият брой часове положен труд между 22,00 и 6,00 ч. за отчетния период се умножава по 0,143 (чл.31, ал.2 от Наредбата),. Наредба № 8121з-407 от 11.08.2014г. е отменена с приемане на Наредба №8121з-592/25.05.2015г. на министъра на вътрешните работи, тя от своя страна е отменена с Решение № 8585 от 11.07.2016г. на ВАС по адм.д. № 5450/2016г. Към процесния период е действала Наредба № 8121з-776/29.07.2016г., издадена от Министъра на вътрешните работи, уреждаща реда за организацията и разпределянето на работното време, за неговото отчитане, за компенсирането на работата извън редовното работно време, режима на дежурство, времето за отдих и почивките на държавните служители в Министерството на вътрешните работи. Текста на чл.3, ал.3 от същата наредба посочва че при работа на смени е възможно полагането на труд и през нощта между 22,00 и 6,00 ч., като работните часове не следва да-надвишават средно 8 часа за всеки 24-часов период". Но в действащата Наредба № 8121з-776/29.07.2016г. липсва изрична норма, предвиждаща превръщане на часовете положен нощен труд в дневни, за разлика от действалата до 31.03.2015г. Наредба № 8121з-407 от 11.08.2014г.,която в нормата на чл. 31, ал.2 регламентираше при сумирано отчитане на отработеното време общият брой часове положен труд между 22.00ч.и 6.00 ч. за отчетния период се умножава по 0.143. Липсата на такава норма не следва да се тълкува като законово въведена забрана за преизчисляване на положените от служителите в МВР часове нощен труд в дневен (каквато изрична забрана би била и противоконституционна), а представлява празнота в уредбата на реда за организацията и разпределянето на работното време, за неговото отчитане, за компенсирането на работата извън редовното работно време, режима на дежурство, времето за отдих и почивките на държавните служители в Министерството на вътрешните работи.

В случая при наличие на такава непълнота в специалната уредба, касаеща служителите в МВР, следва субсидиарно да се приложи Наредбата за структурата и организацията на работната заплата (обн. ДВ от 26.01.2007г.).В чл. 9 от Наредбата за структурата и организацията на работната заплата, е предвидено при сумирано изчисляване на работното време нощните часове да се превръщат в дневни с коефициент, равен на отношението между нормалната продължителност на дневното и нощното работно време, установени за подневно отчитане на работното време за съответното работно място. Положеният от ищеца нощен труд от 22.00ч. до 06.00ч. за периода от 01.01.2018 г. до 10.07.2020 г. е в размер на 1728 часа, които следва да бъдат приравнени към дневен труд с коефициент 1.143, които възлизат на 1975,10 часа. Преизчисляването на нощен към дневен труд води до извънреден труд от 216,21 часа, който следва да бъде допълнително заплатен от ответника. При изчисляване на база

основно месечно възнаграждение, увеличено с 50 %, съгласно чл.187, ал.6 от ЗМВР, всеки извънреден час следва да бъде компенсиран с по 6,50 лева. на час, като задължението на ответника за целия период възлиза на 140536 лева.

Така положения извънреден труд по тримесечие за периода от 01.01.2018 г. до 10.07.2020 г., както и неизплатеното допълнително възнаграждение умножен по часова ставка за трите години по тримесечие е посочен на страници 2 и 3 от исковата молба.

Общо положеният нощен труд на тримесечие се получава като преобразуваният извънреден труд за тримесечието се раздели на коефициент 0,143, напр. $21,736 : 0,143 = 152$ часа положен нощен труд за съответното тримесечие. Всички претенции са посочени в нетен размер по тримесечие на лист 4 от делото.

С оглед факта, че с настоящия иск ищецът претендира за заплащане на парично задължение, длъжникът дължи обезщетение на основание чл. 86 от ЗЗД в размер на законната лихва от деня на забавата и моли съдът да приеме, че претендираните лихви за забава за всяко едно тримесечие през процесния период са посочени на лист 5 от исковата молба.

Ищецът моли за уважаване на предявените искове и за заплащане на разноските за производството от страна на ответника.

В срок по чл.131 ГПК ответникът е представил отговор на исковата молба чрез процесуален представител. Оспорва изцяло предявените искове по основание и по размер.

Не оспорва твърденията, че страните по делото са били в служебни правоотношения през процесния период.

Прави възражение за погасяване по давност на вземането като исковата молба е подадена в съда след изтичане на 3-годишния давностен срок.

Положеният труд в един отчетен период са отработените часове дневен и нощен труд и резултатът от сумирането установява, дали общо положеният труд е в рамките на нормата за продължителност на работното време за отчетния период или я надвишава, при което надвишението представлява извънреден труд и се заплаща като такъв. Трудът или е в нормите за продължителност, или част от него е извън тях. Твърди, че часовете нощен труд не могат да бъдат определени като положени над нормата, за да се дължи допълнително възнаграждение за извънреден труд.

За да обоснове претенцията си ищецът се позовава на чл. 9, ал. 2 от Наредбата за структурата и организацията на работната заплата (НСОРЗ). Съгласно тази разпоредба при сумирано изчисляване на работното време нощните часове се превръщат в дневни с коефициент, равен на отношението между нормалната продължителност на дневното и нощното работно време, установени за подневно отчитане на работното време за съответното работно място. Ищецът излага аргументи за трансформирането на положеният от служителите в МВР нощен труд в дневен съобразно общата уредба на НСОПЗ. При разглеждане на нормите, следва да се има и в предвид обстоятелството, че през периода 01.01.2018г. - 17.07.2018г. трудът на работещите по КТ при сумирано изчисляване на работното време е отчитан без превръщане на нощните часове в дневни съгласно редакцията нормата на чл. 9г през този период от Наредбата за работното време, почивките и отпуските (Обн., ДВ бр. 41/2017). Съгласно същата отработените часове от работника или служителя, които в края на периода, за който е установено сумирано изчисляване на работното време, са повече от часовете, определени съгласно чл. 9б, се отчитат за извънреден труд по реда на чл. 149 КТ пред инспекцията по труда без превръщане на нощните часове в дневни. Съгласно § 3 от Постановление на

Министерския съвет № 131 от 05.07.2018г. за изменение и допълнение на Наредбата за работното време, почивките и отпуските (обн. ДВ, бр. 58 от 13.07.2018 г., в сила от 17.07.2018 г.) в чл. 9г думите „без превръщане на нощните часове в дневни" са заличени.

НСОРЗ се прилага за работниците и служителите по трудово правоотношение във всички предприятия по смисъла на § 1, т. 2 от допълнителните разпоредби на Кодекса на труда (КТ) независимо от формата на собственост и източниците на финансиране, с изключение на служителите по трудово правоотношение в държавната администрация, за които се прилага чл. 107а КТ(чл. 2, ал. 2 НСОПЗ). Ищецът е държавен служител и неговото служебно правоотношение е уредено в специалния ЗМВР. Правилото за преизчисляване на часовете положен нощен труд към дневни часове се прилага за работещите по трудово правоотношение, защото в КТ е регламентирана различна нормална продължителност на дневния и на нощния труд. Нормалната продължителност на работното време през деня е до 8 часа (чл. 136, ал. 3 КТ), а на работното време през нощта при 5-дневна работна седмица е до 7 часа (чл. 140, ал. 1, изречение второ КТ). Съгласно специалния закон ЗМВР нормалната продължителност на работното време на държавните служители в МВР е 8 часа дневно и 40 часа седмично при 5-дневна работна седмица (чл. 187, ал. 1 ЗМВР). Съгласно ал. 3 на същата разпоредба при работа на смени е възможно полагането на труд и през нощта между 22,00 ч. и 6,00 ч., като работните часове не следва да надвишават средно 8 часа за всеки 24-часов период, от което следва, че нормалната продължителност на работното време през нощта е 8 часа и не е налице твърдяната от ищеца празнота на правната уредба.

Да се извърши преизчисляване на часовете нощен труд към дневни такива с коефициента, посочен от ищеца и получен от съотношението на продължителността на дневния труд и продължителността на нощния труд, регламентирана в КТ и приложима за лица, работещи по трудово правоотношение, би означавало с неприложим към материята подзаконов акт да бъде дерогирано действието на законовата норма, в случая чл. 187, ал. 3 ЗМВР, която регламентира специалната 8-часова продължителност на нощния труд за лицата, назначени по ЗМВР и работещи на смени, което е недопустимо и противоречи с принципа на йерархия на нормативните актове.

Видът и условията за заплащане на възнаграждения, натурални престации и работното време на държавните служители в МВР са предмет на подробна уредба в гл. XV, раздел VI и VII от специалния ЗМВР от 2006 г. (Обн. ДВ. бр.17 от 24 Февруари 2006г., отм. ДВ. бр.53 от 27 Юни 2014г.) (ЗМВР-2006) и гл. VII, раздел VI и VII ЗМВР от 2014 г. (Обн. ДВ. бр.53 от 27 Юни 2014г., последно изм. и доп. ДВ. бр.58 от 23 Юли 2019г.) (ЗМВР-2014).

В чл. 199 и 200 от ЗМВР-2006 е регламентирана основната заплата: в чл.201-допълнителното възнаграждение за продължителна работа, а съгласно чл. 202 ал. 1 се изплащат допълнителни възнаграждения, като следва изброяване на 5 вида възнаграждения. Част от тях са приложими за системата на МВР (т. 1 - изпълнение на специфични дейности), а друга част са сред типичните по чл. 67 от Закона за държавния служител (ЗДСл) - за прослужено време; за извънреден труд, постигнати резултати. Съгласно чл. 202, ал. 2 и 3 размерите и условията за изплащането на допълнителните възнаграждения се предвиждат с актове специално за системата на МВР. Със Закона за изменение и допълнение на ЗМВР, обнародван в ДВ, бр. 93 от 2009 г., е добавена ал. 5, според която извън допълнителните възнаграждения по ал. 1 на

държавните служители се изплащат и други възнаграждения в случай, определени със закон или с акт на Министерския съвет. В ДВ, бр. 88/2010 г. в ал. 1 е въведена т. 5 - възнаграждение за специфични условия на труд, а в края на ал. 5 е добавено за държавните служители от МВР. С новия ЗМВР-2014 уредбата е реорганизирана - старите чл. 201 и 202 по отношение на видовете възнаграждения са обединени в чл. 178; обособен е нов чл. 179, чиято ал. 1 предвижда допълнително възнаграждение за труд през нощта, на официални празници и време на разположение, а ал. 2 и 3 имат общо значение, като ал. 3 възпроизвежда последната редакция на ал. 5 на стария чл. 202.

От изложеното се налагат два извода:

Законотворческият разум предполага изброяването на видовете възнаграждения да е изчерпателно, в противен смисъл е безсмислено в ЗМВР-2006 да се включва възнаграждение за извънреден труд без посочен размер, ако същото се дължи по силата на ЗДСл. Излишно е и прибавянето в ЗМВР-2014 г. на възнаграждение за труд през нощта, в почивни и празнични дни и време на разположение, които също биха следвали от ЗДСл.

Допълнението в чл. 202, ал. 5 ЗМВР-2006, касаеща характера на изброяването, на текста „за държавните служители от МВР“ показва желанието на законодателя недвусмислено да лиши служителите в МВР от допълнителни възнаграждения, определени в други нормативни актове, които не са насочени специално към служители на МВР. Последващото, нарочно добавяне на изричен текст не може да бъде отдадено на нормотехническо излишество, още повече предвид синхрона между това добавяне, едновременната отмяна на § 1 а от ЗМВР-2006, препращащ към ЗДСл, и предвиждането на нов вид допълнително възнаграждение - за специфични условия на труд. Думите в чл. 202, ал. 5 от ЗМВР-2006 „със закон или акт на Министерския съвет“ съществуват и към момента на това изменение, поради което не може да се приеме, че добавката касае само подзаконовите актове. Законодателят не е изключил възможността допълнително възнаграждение да бъде предвидено на друго място в ЗМВР или в друг специален закон. Сходно е положението и с отчитането на работното време и възнаграждението за извънреден труд. Приложението на общите правила по ЗДСл (и съответно КТ и актовете по прилагането им) е отклонено с чл. 211, ал. 7 от ЗМВР-2006 и чл. 187, ал. 9 от ЗМВР-2014 г., които делегират на министъра на вътрешните работи издаването на особен подзаконов нормативен акт. С оглед нарочната уредба на видовете допълнителни възнаграждения и на размера им не са налице предпоставките за субсидиарно прилагането на КТ и ЗДСл и актовете към които препращат. Няма основание да се приложи общата разпоредба за структурата и организацията на работната заплата, а специалната разпоредба на чл. 187, ал. 1 и ал. 3 от ЗМВР и издадената наредба в изпълнение на същия закон. Нормалната продължителност на дневното работно време на държавните служители в МВР е 8 часа (чл. 187, ал.1 от ЗМВР), а положения труд през нощта е 8 часа за всеки 24-часов период. Следователно съотношението на нормалната дневна продължителност на работното време (чл. 187, ал.1 ЗМВР) към нормалната продължителност на нощния труд по ЗМВР (чл. 187, ал. 3) е 8 часа : 8 часа, което е равно на коефициент 1, а не както е по КТ - 8 часа : 7 часа, което е равно на 1,143.

За държавните служители, чиито служебни правоотношения са уредени от ЗМВР, какъвто е ищецът, когато положеният нощен труд е в рамките на 8 часова продължителност, той не се трансформира в дневен такъв, а се заплаща по смисъла на Заповед № 8121з-791/28.10.2014 г. и Заповед № 8121з-1429 от 23.11.2017 г., издадена

от министъра на вътрешните работи, обн. ДВ, бр. 98 от 8.12.2017 г., с която се отменя Заповед № 8121з-791/28.10.2014г.

Счита, че твърденията на ищеца за приложимост на НСОПЗ към предмета на този спор са несъстоятелни и искът му е неоснователен.

1.1.2. По отношение на искането за заплащане на нощния труд като извънреден такъв.

Ищецът претендира, че часовете нощен труд, които биха се получили като разлика между броя на положените часове нощен труд, преизчислени с коефициент 1,143 и реално отработените и заплатени часове, следва да му бъдат заплатени като извънреден труд.

Тази претенция е неоснователна.

В чл. 176 ЗМВР изрично е посочено, че възнаграждението на държавните служители в МВР се състои от основно възнаграждение и допълнителни възнаграждения. В чл. 178 ЗМВР са посочени допълнителните възнаграждения, които се изплащат на служителите, като сред тях в т. 3 е и възнаграждението за извънреден труд.

ЗМВР прави ясно разграничение между извънреден и нощен труд. Правото на изплащане на допълнително възнаграждение за нощен труд е регламентирано в чл. 179, ал. 1 от ЗМВР. В ал. 2 на същия член е посочено, че размерът на допълнителните възнаграждения за нощен труд се определя със заповед на министъра на вътрешните работи, докато размерът на допълнителните възнаграждения за извънреден труд е определен в чл. 187, ал. 6 ЗМВР. В ал. 5 на същата разпоредба изрично е посочено, че извънредният труд представлява работа извън редовното работно време до 280 часа годишно, което за служителите от категорията на ищеца - служители, работещи на смени, се компенсира с възнаграждение за извънреден труд в размер на 50 на сто увеличение върху основното месечно възнаграждение. Така предвидено увеличено заплащане на извънредният труд не може да бъде реципрочно отнесено към положения труд през нощта. Смесването на двата института би представлявало прилагане на норми извън законовата им регламентация. Видно от изложеното, законодателят ясно разграничава извънреден от нощен труд, като възнагражденията за извънреден труд са посочени в закона, а тези за нощен труд - в заповед на министъра на вътрешните работи.

В исковата молба ищецът не прави разграничение между извънреден и нощен труд и не отчита факта, че допълнителните възнаграждения за двата вида труд се изплащат по различен ред и размерът им е регламентиран в различни нормативни актове.

Извънреден е този труд, който се полага от служителя по разпореждане или без, но със знанието и без противопоставянето на работодателя и който труд попада извън установеното за служителя работно време. Полагането на нощен труд, когато е в рамките на установеното работно време, не се явява извънреден труд и с оглед неговата продължителност от 8 часа не се преобразува в дневен, установен със съответния коефициент /в случая равен на 1/, а се заплаща като нощен по смисъла на т.1 от Заповед № 8121з-791/28.10.2014 г., респективно Заповед № 8121з-1429/23.11.2017 г., издадена от министъра на вътрешните работи, обн. ДВ, бр.98 от 08.12.2017 г.

За да има извънреден труд и за да е налице право на държавния служител на заплащане на допълнително възнаграждение за извънреден труд, е необходимо служителят да е полагал дневен/нощен труд над/извън установеното работно време. Заплащането на нощния труд в рамките на установеното работно време (график на дежурство) от 8 часа е по смисъла на заповед на министъра на вътрешните работи и доколкото при каквото

и да е трансформиране на часовете нощен труд към дневен, последните ще бъдат умножени по коефициент 1, не се явяват допълнителни часове за заплащане. Нещо повече, дори при общата хипотеза (КТ, НСОП) е налично разбирането, че часовете в повече, които се получават при преобразуването на нощен в дневен труд не се явяват извънреден такъв. Тези часове в повече се заплащат също по реда, определен за заплащане на нощен труд, като компенсация се явяват именно тези часове в повече, заплатени обаче по реда за заплащане на нощния труд. Превръщането на нощните часове в дневни, съгласно НСОПЗ, е установено с цел увеличено заплащане на нощния труд, а не за заплащане на извънреден труд. В този смисъл е изразеното становище на министъра на труда и социалната политика в писма изх. № 94-НН-198 от 29.08.2011 г. относно: Увеличеното заплащане на нощния труд при сумирано изчисляване на работното време Същото има характер на автентично тълкуване по прилагане на Наредбата за структурата и организацията на работната заплата (НСОПЗ) приета с ПМС № 4 от 17.01.2007 г. (Обн. ДВ, бр. 9 от 2007 г.; доп., бр. 56 от 2007 г.; изм. и доп., бр. 83 от 2007 г.; бр. 11 от 2008 г.; бр. 10 от 2009 г.; бр. 67 от 2009 г.; доп., бр. 95 от 2012 г.; изм. бр. 21 от 2012 г.; доп., бр. 49 от 2012 г.). на основание § 4 от Заключителните разпоредби на НСОПЗ министърът на труда и социалната политика дава указания по прилагането на наредбата. Такова указание се явява посоченото приложено писмо.

Ищецът подчертава в молбата си, че претендира възнаграждение за положен нощен труд, а както е посочено по-горе, размерът на последното се определя със заповед на министъра на вътрешните работи и е в размер на 0,25 лв. на час или за част от него положен труд между 22,00 и 6,00 ч. В този смисъл и следва да се извърши преценката относно правилността на заплатеното на ищеца. Положеният от ищеца през процесния период нощен труд е правилно отчетен, полагащото му се допълнително възнаграждение е правилно определено и заплатено, което се доказва с представените от към този отговор писмени доказателства - платежни бележки за възнаграждението на ищеца. Исковата претенция за заплащане на извънреден труд е неоснователна.

2. По отношение на претенцията за лихви.

Претенцията за лихви има акцесорен характер и е в пряка зависимост от дължимостта на главницата. В настоящият отговор са изложени основания за недължимост на главните вземания (възнаграждението за положен нощен труд чрез преобразуване в извънреден труд), поради което и претенцията за лихви се явява неоснователна.

Моли за отхвърляне на предявените осъдителни иски и за заплащане на разностите от страна на ищеца.

Съдът, след като прецени събраните в процеса доказателства, поотделно и в съвкупност съгласно разпоредбата на чл.235 ГПК, приема за установено от фактическа страна следното:

Съдът като съобрази становището на ответника в отговора намира за безспорно между страните и ненуждаещо се от доказване, че ищецът е държавен служител по смисъла на глава 15 от ЗМВР и за процесните периоди е бил в служебно правоотношение с ответника.

Спорни са следните факти: положен ли е от ищеца извънреден и нощен труд в посочения в исковата молба период 01.06.2018 г. – 10.07.2020 г., неговия размер и заплатено ли е възнаграждение от работодателя за този труд, положен ли е от ищеца труд по време на официални празници в посочения в исковата молба период и размера на същия, заплатен ли е от работодателя на служителя този труд.

С протоколно определение на осн. чл. 146, ал.1, т.3 съдът е приел за безспорни и ненуждаещи се от доказване следните обстоятелства: че за периода 01.01.2018 г. - 10.07.2020 г. страните са били в служебно правоотношение по ЗМВР, по което ищецът Й.Й. е заемал длъжността „младши инспектор" в РС ПБЗН-Варна, която е на структурно подчинение в МВР; че в същия период ищецът е работил на 12-часови /дневни и нощни/ работни смени.

На основание чл. 146, ал. 1, т. 5 ГПК доказателствената тежест в процеса е разпределена между страните по следния начин: ищецът следва да установи твърденията в молбата от които произтича вземането му, а именно: че е в служебно правоотношение с ответника, като в периода 01.01.2018 г.-10.07.2020 г. е полагал труд на смени; основанието, от което произтича вземането му и размера на дължимото възнаграждение за положения труд, а ответникът следва да установи направените с отговора положителни правоизключващи и правопогасяващи възражения за недължимост на претендираните суми по предявените осъдителни исковете, от които черпи благоприятни за себе си правни последици.

С отговора на исковата молба ответникът е представил Заповед № 8121з-791/28.10.2014 г. на Министъра на вътрешните работи в т.1 е определено за всеки отработен нощен час или за част от него между 22 и 06 ч. на държавните служители да изплаща допълнително възнаграждение за нощен труд в размер на 0.25 лева. Съгласно т.2 за работа през дните на официалните празници, независимо дали представлява извънреден труд или не, на държавните служители се изплаща допълнително възнаграждение в размер на удвоения размер на основното месечно възнаграждение. Точка 4 от заповедта предвижда допълнителното възнаграждение по т.2 да се определя като определеното основно месечно възнаграждение към датата на полагане на труда се раздели на средномесечния брой работни дни и полученото число се умножи по броя на отработените часове на официален празник. Съобразно т.5 допълнителните възнаграждения по т.1, 2 и 3 се отчитат в часове и се изплащат след представяне в съответните финансови звена на протокол –приложение №5 към чл.32,ла.1 в чл.33 от Наредба № 8121з-407/11.08.2014г. за реда за организацията и разпределянето на работното време, за неговото отчитане, за компенсирането на работата извън редовното работно време, режимът на дежурство, времето за отдих и почивките за държавните служители в Министерството на вътрешните работи.

Служебно известно е на състава на съда, че с последваща Заповед № 8121з-40/15.01.2015 г. е била изменена Заповед № 8121 з-791/28.10.2014 г. на Министъра на вътрешните работи и е било предвидено за положен труд след 01.07.2014 г. да се изплаща допълнително възнаграждение по т.2 като същото се изчислява като основното месечно възнаграждение, определено към датата на полагане на труда се раздели на средномесечния брой работни дни и числото осем и полученият резултат се умножи по две и по броя на отработените часове в официален празник. Същата заповед № 8121з-40/15.01.2015г. е обявена за нищожна с влязло в сила решение № 10515/12.10.2015г. на ВАС по адм. д. № 8888/2015 г.

От кадрова справка за заемана длъжности в периода от 01.01.2018 г. до 10.07.2020 г. се установява, че ищецът е работил на длъжност „командир на екип в група „ПСД“ на Първа районна служба ПБЗН – Варна към Регионална дирекция ПБЗН-варна при ГД ПБЗН- МВР. От представени платежни ведомости за периода се установява, че основната заплата на ищеца е 900.00 лева. В същите е начислено възнаграждение за нощен труд ДС-ЗМВР за посочени часове.

От заключението на ССЧЕ, което съдът цени като пълно, ясно, обосновано и

компетентно дадено се установява, че за периода от 01.01.2018 г. до 10.07.2020 г. ищецът Й.Й. има отработени и заплатени часове нощен труд 1478 часа. Преизчислен положения нощен труд в дневен с коефициент 1.143 се равнява на 1689.35 часа общо. Разликата след преизчислението с коефициент 1.143 за периода 01.01.2018 г. – 10.07.2020 г. е 211.35 часа дневен извънреден труд. За тези часове не е изплащано възнаграждение на ищеца по предоставени счетоводни данни от ответника. При приложение на коефициент 1,143 лева е на стойност 1712.00 лева, която сума не е заплатена на ищеца. Мораторната лихва за периода 01.04.2018 г. – 26.04.2021 г. /от падежа до подаване на молбата/ е 330.22 лева.

В съдебно заседание вещото лице дава обяснения, че при изготвяне на заключението е ползвало предоставените от ответника графици и протоколи.

При така установеното от фактическа страна съдът достигна до следните правни изводи:

Не се спори между страните, а и от представените по делото писмени доказателства се установява, че те са в служебно правоотношение, по силата на което ищецът за процесния период е заемал „командир на екип в група „ПСД“ на Първа районна служба ПБЗН – Варна към Регионална дирекция ПБЗН-варна при ГД ПБЗН-МВР и същият има статут на държавен служител.

По предявения иск с правно основание чл. 178, ал. 1, т. 3 ЗМВР :

От доказателствата по делото, съдът намира за доказани твърденията в молбата, че за процесния период 01.01.2018 г. – 10.7.2020 г. ищецът Йордан Н.Й. е положил извънреден труд в размер на 211.35 часа, получени след преизчисляване на нощен в дневен труд. Това се установява и от приложените протоколи за отчитане на нощния труд и заключението на вещото лице по ССЧЕ. Основният спорен въпрос между страните по заявената искова претенция е дали нощният труд следва да се преизчисли в часове дневен такъв, така както претендира ищеца, умножавайки го по коефициент 1.143 и следва ли резултата от изчислението да се счита за извънреден труд съответно да се начисли и заплати като такъв. Брутното месечно възнаграждение на държавните служители на МВР се формира от основно месечно възнаграждение и допълнителни възнаграждения, съгласно чл.176 ЗМВР, като чл.178, ал.1, т.3 е предвидено допълнително месечно възнаграждение за извънреден труд. Според нормата на чл. 187, ал.9 ЗМВР редът за организацията и разпределянето на работното време, за неговото отчитане, за компенсирането на работата на държавните служители извън редовното работно време, режимът на дежурство, времето за отдых и почивките за държавните служители се определят с наредба на министъра на вътрешните работи. В периода на исковата претенция 01.01.2018 г. - 10.07.2020 г. е действала Наредбата за структурата и организацията на работната заплата обн. ДВ от 26.01.2007г. В чл.9, ал.2 от същата се предвижда при сумирано изчисляване на работното време нощните часове да се превръщат в дневни с коефициент, равен на отношението между нормалната продължителност на дневното и нощното работно време, установени за подневно отчитане на работното време за съответното работно място. За структурата на МВР този коефициент е 1.143, изчислен като съотношение между нормалната продължителност от 8 часа дневен труд и нормалната апродължителност от 7 часа нощен труд $/8:7=1.143/$. В чл.140 от КТ е дадено легално определение на понятието „нощен труд“. Със заповед № 8121з-791/28.10.2014г. на Министъра на вътрешните работи се определя реда за организацията и разпределянето на работното време, за неговото отчитане, за компенсирането на работата извън редовното работно време, режима на дежурство, времето за отдых и почивките на държавните служители в

Министерството на вътрешните работи. От заключението на ССЕ се установи, че извънреден труд, който е положен от ищеца след преобразуване на нощния в дневен такъв с коефициент 1.143 е 211.35 часа и стойността на същия е 1712.00 лева. Работодателят дължи на служителя възнаграждение за положения труд и в уговорения размер за извършената работа. За извършената работа от служителя Й.Й. през процесния период, работодателят не е начислил и не е заплатил възнаграждение, поради което съдът намира исковата претенция за основателна и същата следва да се уважи.

Възражението на ответника за погасяване по давност на вземането е неоснователно, тъй като падежът за заплащане на задължението за първото тримесечие от периода е настъпил на 01.04.2021 г., а исковата молба е подадена на 26.04.2021 г., тоест преди изтичане на 3-годишния давностен срок по чл.111, б. "а" ЗЗД.

По въпроса за разноските:

Предвид изхода на спора и направено искане от ищеца по реда на чл.78 ГПК, ответникът следва да му заплати разноски в размер на 370 лева съгласно представения списък на разноски.

На основание чл.78, ал.6 ГПК ответникът следва да заплати в полза на бюджета на съдебната власт, по сметка на съда дължимата държавна такса в размер на 4% или 118.48 лева, както и да възстанови заплатеното от бюджета възнаграждение на вещо лице в размер на 195.00 лева.

Мотивиран от изложеното, съдът

РЕШИ:

ОСЪЖДА Главна дирекция „Пожарна безопасност и защита на населението”, с адрес гр. София, ул. „**”, № 171 А, представлявана от главен комисар ***** да заплати на Й. Н. Й., ЕГН ***** от град Варна сумата **1712.00** /хиляда седемстотин и дванадесет/ **лева** дължимо възнаграждение за положен извънреден труд в размер на 211.35 часа за периода от 01.01.2018 г. до 10.7.2020 г., получен в резултат на преобразуване на нощен труд с коефициент 1.143 **ведно със законната лихва** за забава, считано от подаване на молбата 26.04.2021 г. до окончателното изплащане на сумата и сумата **330.22** /триста и тридесет лева и 22 ст./ **лева**, представляваща обезщетение за забава върху главницата за периода 01.04.2018 г. - 26.07.2021 г., на осн. чл.178, ал.1, т.3, чл. 187, ал.3 ЗМВР и чл.86 ЗЗД.**

ОСЪЖДА Главна дирекция „Пожарна безопасност и защита на населението”, с адрес гр. София, ул. „**”, № 171 А, представлявана от главен комисар ***** да заплати на Й. Н. Й., ЕГН ***** разноски за производството в размер на **370.00** /триста и седемдесет/ **лева**, на осн.чл.78 ГПК.**

ОСЪЖДА Главна дирекция „Пожарна безопасност и защита на населението”, с адрес гр. София, ул. „**”, № 171 А, представлявана от главен комисар ***** да заплати в полза на бюджета на съдебната власт, по сметка на Районен съд Варна сумата **313.48** /триста и тринадесет лева и 48 ст./ **лева**, на осн.чл.78, ал.6 ГПК.**

Решението подлежи на обжалване с въззивна жалба пред ОС Варна в двуседмичен срок от съобщаването му на страните.

Съдия при Районен съд – Варна: _____